

Okazją do przyglądania się sobie może być **czas wieczornej modlitwy, rachunku sumienia, a także w ciągu dnia**. Warto również wcześniej – co najmniej 2 lata przed podjęciem decyzji - rozmawiać z dobrym (uczonym w teologii) kierownikiem duchowym.

Warto przeczytać:

Ks. Wł. Cyran - POWOŁANIE pojęcie, rozeznanie i kierownictwo duchowe.

Drodzy Przyjaciele!

Założyliśmy **Fundację Świętego Barnaby**, która ma wspomagać realizację celów naszej Wspólnoty.

FUNDACJA ŚWIĘTEGO BARNABY

Powołana do życia przy Wspólnocie Przymierza Rodzin Mamre w celu usprawnienia posługi charytatywnej oraz udzielenia pomocy potrzebującym.

www.barnaba.org.pl barnaba@barnaba.org.pl

KONTO: 36 1020 1664 0000 3402 0227 7366

Z dniem 17.10.2008 roku Sąd rejestrowy nadał Fundacji Świętego Barnaby cechę **Organizacji Pożytku Publicznego**. Oznacza to, że w roku podatkowym 2010

rozliczając się z Urzędem Skarbowym będzie można przekazać 1% podatku na rzecz Fundacji Świętego Barnaby. Osoby, które zdecydują się przekazać **1% swojego podatku** na cele Fundacji proszone są o wskazanie w formularzu

PIT nazwy: **Fundacja Świętego Barnaby**

oraz podanie numeru KRS: **0000306549**

Wszystkim darczyńcom i ofiarodawcom serdecznie dziękujemy, za wszelką okazaną pomoc. W każdym miesiącu odprawiana jest Msza św. za dobroczyńców i ofiarodawców Wspólnoty i Fundacji.

TERMINY KOLEJNYCH SPOTKAŃ 2011

• **Msze św. o uzdrowienie** i spotkanie ewangelizacyjno-modlitewne dla wszystkich w Częstochowie godz. 18.00-ok. 24.00:

- ostatnia w kościele p.w. św. Józefa Rzemieślnika (ul. Okrzei) 12 III godz. 18.00-ok. 24.00

- następne w kościele p.w. **Podwyższenia Krzyża** przy Rynku Wieluńskim 29 w Częstochowie (duży kościół na górze) 2 IV; 7 V; 4 VI

• **Spotkania ewangelizacyjno-modlitewne dla młodzieży (18-30 lat)** w Archikatedrze Częstochowskiej godz. 16.00-24.00 w dniach 26 III; 14 V; 18 VI. 2011

Kontakt ze Wspólnotą: e-mail: mamre@mamre.pl tel: 34 3614 551; www.mamre.pl

Wspólnota Przymierza Rodzin Mamre z siedzibą w Częstochowie

Konto bankowe: 56 1020 1664 0000 3502 0142 5685

INFORMATOR

WSPÓLNOTY PRZYMIERZA RODZIN MAMRE

Marzec 2011

!!! WAŻNE OGŁOSZENIE !!!

*W marcu odbędzie się **Msza o uzdrowienie ostatnia** w Sanktuarium pw. **Św. Józefa na Rakowie**. Od kwietnia Msze św. o uzdrowienie będą sprawowane w kościele pw. **Podwyższenia Krzyża Świętego niedaleko Jasnej Góry w Częstochowie, po drugiej stronie Rynku Wieluńskiego (duży kościół na górze)**.*

Powołanie i rozeznanie

Czy jeżeli słyszysz słowo powołanie to od razu wyobrażasz sobie księdza w sutannie lub siostrę zakonną? Czy może wydaje ci się, że ta sprawa cię nie dotyczy, bo żyjesz już w małżeństwie i masz ten problem z głowy? **Należy dobrze poznać i zrozumieć czym tak naprawdę określamy powołanie i jak winniśmy je rozpoznawać w naszym życiu**

Powołanie – wezwanie do odpowiedzialnego przyjęcia ważnego zadania, które harmonizuje z wolą Bożą; jest to zarazem obdarzenie nas przez Boga zaufaniem, żebyśmy mogli podjąć się owego zadania w historii; to pewien dynamizm, potencjał, w który zostajemy wyposażeni. (kard. C.M. Martini). **Pierwszym, podstawowym powołaniem każdego człowieka jest powołanie do relacji z Bogiem – do świętości**. To w rozmowie z Bogiem, z odkrywania Jego woli możemy wchodzić głębiej i szukać odpowiedzi na pytania: Co sprawi, że będę szczęśliwy? Jakim szczególnym powołaniem Bóg pragnie mnie obdarzyć? Jakie dzieła powinienem podejmować by pełnić wolę Bożą. Bez relacji z Bogiem nie będziemy w stanie znaleźć odpowiedzi na te pytania, co sprawi, że rozminiemy się z zamysłem Boga względem nas.

"Chrystus... już w samym objawieniu tajemnicy Ojca i Jego miłości objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi i okazuje mu najwyższe jego powołanie". Osoba ludzka, obdarzona duszą duchową, rozumem i wolą, od chwili swego poczęcia jest zwrócona do Boga i przeznaczona do szczęścia wiecznego. **Swoją doskonałość osiąga w "poszukiwaniu i umiłowaniu tego, co prawdziwe i dobre"**.

O powołaniu można mówić **tylko w relacji do Tego, który powołuje**, tj. w odniesieniu do Boga. Sięgnijmy zatem najpierw do Biblii, aby zobaczyć co na ten temat przeczytamy w Księgach natchnionych. Gdy przyjrzymy się choćby tylko najważniejszym tekstom o powołaniu (Rdz 12,1nn; Wj 3; 6; 19,5n; Lb 27,18nn; Sdz 6,11-24; 1Sm 3,1-14; 16; 1Krl 17,2-6; 19,19nn; Am 7,15; Iz 6; Jr 1,4nn; Ez 1-2; Mk 1,16nn; J 1,35nn; Dz 9), zauważymy, że nie ma jednego sposobu powołania, jednej stałej drogi Bożego działania. Zaskakuje **różnorodność** tych, którzy są powoływani (jednostki, ale i cała społeczność Ludu Wybranego; ludzie z różnych warstw społecznych i o różnej kulturze czy wykształceniu); różnorodność sposobów przekazania powołania (bezpośrednio przez Boga: w wizji, w zjawisku słuchowym, wewnętrznym doświadczeniu; wybrani pośrednio przez proroka, przez wybitną postać lub przez cały lud); zaskakuje różnorodność posłannictwa (misji) i czasu jej trwania. **Nie ma też jednoznacznych i stałych kryteriów rozpoznania prawdziwości powołania**. Powołanie ma źródło w **Bożym wyborze**, w którym Pan kieruje się poznaniem o wiele głębszym niż ludzkie, i czasem wybiera *to, co głupie w oczach świata*,

aby zawstydzić mędrców, to, co niemocne, aby mocnych poniżyć; i to, co nie jest szlachetnie urodzone według świata... (1Kor 1,27nn). Nie oznacza to jednak, że do specjalnych zadań Bóg powołuje ludzi w ogólne niezdolnych, bo powołani byli najczęściej w gruncie rzeczy jednostkami wybitnymi i przez Bożą Opatrzność przygotowanymi do spełnienia misji. Powołani byli też świadomi, że powierzana im misja często przekracza ich ludzkie możliwości. Jednak **Bóg zapewnił im pomoc i obdarzał dodatkowymi darami łaski**, czyniącymi z nich charyzmatyków o wielkiej skuteczności działania i wytrwałości (czytaj np. 2Kor 12,8-12). Obdarowując Bóg **wzywa człowieka do odpowiedzi** polegającej na zaufaniu Mu, na przyłgnięciu do Niego całym sobą i na posłuszeństwie. Powołanie jest zawsze **wzwaniem do wypełnienia woli Bożej**. Powoływany musi chcieć szukać woli Pana względem siebie. Życiowy program powołanego nie jest dany jako w pełni gotowy, ale jako zadany: **przy pomocy swoich zdolności i otrzymanych charyzmatów powołany winien nieustannie szukać woli Bożej**. Rozpoznane na początku powołanie jest często rozumiane dość ogólnie i powołany musi zdobywać się na wysiłek, aby zacząć je realizować w konkretach życia osobistego i społecznego. Zaniedbanie ciągłego pytania Boga o Jego wolę i poniechanie trudu odkrywania jej przez rozważanie tajemnicy zbawienia ludzkości, przez wnikanie w zbawcze zamysły Boga i przez obserwację świata prowadzi do rozejścia się z Bożym planem i naraża często na tragiczne konsekwencje (np. na odrzucenie przez Boga – przykład króla Saula – a nawet na śmierć). W wypadku chwilowego błędzenia i wątpliwości Bóg wzywa do nawrócenia (por. Księga Jonasza; Jr 15,19n). W Nowym Przymierzu w odkrywaniu Bożego planu pomaga Duch Święty (1Kor 2,6-16).

Warunki rozpoznania powołania

Rozpoznanie powołania wymaga od chrześcijanina szczególnej **wrażliwości**, która pozwoli mu „usłyszeć” Boże wezwanie skierowane do niego. Ową **wrażliwość** zdobywa się przez **medytację i modlitwę z Biblią w rękę, przez otwieranie się na Ducha Świętego i Jego natchnienia**, przez spoglądanie na świat szerzej niż tylko przez pryzmat własnego egoizmu, przez uczestnictwo w sakramentach, szczególnie przez Eucharystię – szkołę miłości.

1) Przez **modlitwę, medytację, lekturę Biblii** poznajemy Boży plan zbawienia świata i uczymy się włączać w historię zbawienia ludzkości. Poznajemy wielkich powołanych w tej historii, ich drogę wzrostu i wypełnienia misji.

2) W **Sakramencie pokuty i pojednania** nie tylko odnawiamy przyjaźń z Chrystusem, ale spotykamy się z reprezentantem Kościoła, który w ramach **kierownictwa duchowego** może nas pouczyć i pomóc rozeznać naszą sytuację i powołanie.

3) Bóg oczekuje od chrześcijanina zaangażowania się w historię zbawienia w konkretne sytuacje życiowe. **Zaangażowanie się w służbę bliźnich** pozwala przejść od teoretycznych rozważań nad swą przyszłością i powołaniem do doświadczenia siebie już w spełnianiu jakichś zadań.

4) Wskazane jest też **zaangażowanie się w życie i działalność jakiejś grupy, wspólnoty czy ruchu w Kościele**. Przykład życia, świadectwa i zaangażowania innych może dopomóc w odkryciu i zrozumieniu własnego powołania.

5) Aby odczytać swoje powołanie, trzeba umieć **czytać** pod wpływem Ducha **znaki Bożego kierownictwa i Opatrzności** w historii swego życia i w świecie („znaki czasu”). Trzeba dogłębnie przyglądać się swemu wnętrzu, **prześledzić historię swego życia** i swych stanów wewnętrznych (Co

mniej cieszyło, a co smuciło? Które wydarzenia, fakty wpłynęły mocno na bieg mojego życia? Które z nich odczytuję jako szczególne znaki od Boga?). Wskazana jest tu rozmowa z kierownikiem duchownym.

6) Człowiek poszukujący woli Bożej doświadcza w swoim wnętrzu różnych stanów lub **poruszeń wewnętrznych**. Z jednej strony Szatan próbuje zasiać zamęt i strach przed czekającymi zadaniami, gasi entuzjazm powołanego. Z drugiej strony Duch Boży wspiera powołanego swymi pociechami, nadzieją, odwagą, zapałem i radością.

7) Właściwe rozeznanie powołania wymaga **umiejętności krytycznego spojrzenia** na siebie, zdrowej i prawdziwej oceny siebie i swoich zdolności, możliwości. Krytyczna ocena siebie samego (potwierdzona przez otoczenie), rozeznanie swych **predyspozycji** do pewnych zadań pozwala już dokonać pewnych wyborów, a przynajmniej określić jakiś ograniczony zakres możliwości realizacji swego życia w świecie i w Kościele. Dużą rolę przy wyborze odgrywiają upodobania i zainteresowania, przy czym konieczna jest najpierw wolność człowieka.

8) Wrodzone predyspozycje są istotne, ale nie jedyne w rozpoznaniu powołania, które jest też **Bożym wyborem**, a ten wiąże się czasem z udzieleniem powołanemu szczególnych łask (**charyzmatów**) do wypełnienia zleconych człowiekowi zadań. (Pewne uzdolnienia, dary, charyzmaty są udzielone wraz ze święceniami – por. 1Tm 4,14; 2Tm 1,6). W niektórych wypadkach weryfikacja (potwierdzenie) właściwego rozpoznania Bożego wezwania do konkretnych zadań, funkcji, urzędów domaga się udziału wspólnoty (Kościoła) lub jej przełożonych.

Powołanie kapłańskie

Powołanie jest **najpierw darem**, łaską darmo udzieloną przez Boga w sposób wolny. Powołania kapłańskiego człowiek nie może sobie przywłaszczyć, bo pochodzi ono z Bożego wyboru : *Nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, kto jest powołany przez Boga, jak Aaron* (Hbr 5,4, zob. też PDV 36). Jako dar powołanie domaga się **wielkodusznego i wdzięcznego przyjęcia** i odpowiedzi przez powołanego, a także uznania przez Kościół. *Kościelne rozeznanie włącza indywidualne powołanie do posługi kapłańskiej jako takiej. Kandydat do kapłaństwa winien przyjąć powołanie nie stawiając żadnych osobistych warunków, lecz akceptując normy i wymagania, które stawia Kościół, świadomy własnej odpowiedzialności* (PDV 35).

Co robić na pierwszym etapie rozpoznawania powołania?

Na tym etapie konieczne jest **uwagę przyglądanie się sobie**, poznawanie siebie i prawidłowości zachodzących przemian psychiczno-fizyczno-biologicznych, aby przyszłość swoją budować nie na półprawdach o sobie, ale na **zdroworozsądkowej, krytycznej ocenie siebie i swych możliwości** (brak zdrowego samokrytycyzmu jest zasadniczą przeszkodą w prawidłowym rozeznaniu powołania) i prawdzie o człowieku. Ważne jest rozpoznanie temperamentu czyli cech wrodzonych, dyspozycji do wad i zalet, aby uwzględniając nabyte cechy charakteru, podejmować odpowiednią pracę nad samowychowaniem. W pracy nad sobą dobrze jest znać swe pozytywne dyspozycje wrodzone, aby na nich budować i je rozwijać, oraz wiedzieć o grożących dyspozycjach do wad, aby hamować ich rozwój. Należy badać swoje reakcje uczuciowe na różne rzeczy, na ludzi, zawody, zadania życiowe, konieczności i pytać się: „Dlaczego tak reaguję?”, „Dlaczego to czy to mi się podoba/nie podoba; denerwuje mnie, budzi złość, bunt, pociąga mnie?”. Poznawać siebie: „**Jaki jestem rzeczywiście, a jaki chciałbym być? Czy mój obraz siebie jest prawdziwy**, czy się okłamuję i próbuję grać kogoś, kim nie jestem i może nigdy nie będę?”.